

Dvainštirideset let, letos prvič

Jutro ob kavi in z »osrednjim slovenskim časnikom« v rokah. Na območnih, ljubljanskih straneh beremo: »Kaže, da bo park med Erjavčovo cesto, Prešernovo cesto, Valvasorjevo ulico in Cankarjevimi domom, sredi katerega stoji kip Borisa Kidriča, dobil ime Park Sveta Evrope.« (Delo 19. marca 2002, 7) V dneh pregledovanja zadnjih korektur in tiskanja prve številke dvainštiridesetega letnika Glasnika SED, katerega tematski prispevki se ukvarjajo predvsem s spremembami po osamosvojitvi Slovenije, se tako kaže, da »deset let potem« ni tudi »deset let prepozno«, saj so tudi zdaj aktualna poimenovanja in preimenovanja, a tokrat bolj »evropskih« vsebin. Tako je bilo na razpravi mestnih svetnikov, ki jo povzemamo po novinarjevem poročilu, nekaterim nelogično, da park ne bo poimenovan po Borisu Kidriču, drugim pa se je zdelo pomembnejše vprašanje, ali ga poimenovati po Svetu Evrope, saj »nihče ne ve, koliko časa bo Evropa še imela organ, imenovan Svet«. Isto besedilo prav tako navaja, da sta svetniška skupina in neka stanovalka predstavili pobudo, da bi Ulici Janez Pavla II. vrnila ime Zrinjskega ulica. To naj bi podžgalo nekaj svetnikov k razpravi, »ki s točko dnevnega reda niso imele veliko skupnega«.

Podobne primere običajno nekoliko starejšega datuma, ki pa se dostikrat vlečejo v sodobnost, navajajo tudi tokratni tematski prispevki, poleg katerih je na naslednjih straneh kar nekaj gradiva, ki

se je nabralo v zadnjih nekaj mesecih (in mu namenjamo tudi zajeten prostor v prihodnji, predvidoma še junijski številki Glasnika SED). Tako je med Razglabljanji v branje (in morebitno poznejše terensko preizkušanje) ponujeno besedilo o osmih na Tržaškem, v razmislek odnos med človekom in »njegovim najboljšim prijateljem« psom, predstavljen pa je tudi lik povodnega moža med Slovenci in drugimi Slovani. Za pogled čez (slovenske) etnološke planke dr. Marta Botikova z bratslavskega oddelka za etnologijo objavlja pregled etnološkega dogajanja na Slovaškem v minulemu stoletju. O vsem, kar so lani počeli nekateri slovenski etnologi muzealci oziroma konservatorji, pa piše v številnih poročilih, ki jih tako kot vsako leto objavljamo tudi v letošnji prvi številki, le da smo tokrat še posebej veseli večjega števila konservatorskih, ki še dopolnjujejo in bogatijo vpogled v njihovo delo, obširneje predstavljeno že z zadnjo lansko številko. Na oboje, pa tudi na temo, se navezuje intervju z ministrico za kulturo Andrejo Rihter.

Gre le za nekaj vsebinskih poudarkov, na katere želiva uvodoma opozoriti, seveda pa upava, da boste na naslednjih straneh našli še marsikaj zanimivega, od povsem konkretnih vprašanj, s katerimi se srečamo pri etnološkem delu v mestnem okolju, bolj polemičnih razmišljanj predstojnice Inštituta za slovensko narodopisje ZRC SAZU dr. Mojce Ravnik do predvsem informativnih društvenih strani.

Obširnejšo in poglobljeno predstavitev dela društva in njegovih vizij sicer pripravljamo za letošnjo tako imenovano društveno številko, v kateri bomo spregovorili o razmišljanjih v zvezi z usmeritvijo društva, aktualizaciji društvenega dela in njegovi prepoznavnosti. Nekaj besed smo o tovrstnih premikih že povedali na letošnjem občnem zboru in upamo, da se bomo znali še pravočasno povsem in primerno odzvati na hitre spremembe drvečega časa. Delujemo v obdobju, ko je zanimanje za naša znanja izredno veliko, priljubljeno in aktualno. Govorili bi lahko o razcvetu, če se ne bi nehote igrali slepe miši. Tisti, ki iščejo, ne vedo, da iščejo nas, mi pa se nemalokrat ne odzovemo dovolj intenzivno. Tako so srečanja obeh strani pogosto zgolj naključna in se zgodijo, če si ob pravem času na pravem kraju. Seveda je tudi to nekaj, a prav gotovo je odgovornost vseh nas, da svoje znanje tudi pravilno in enotno ovrednotimo, oblikujemo jasno in prepoznavno ponudbo in strategijo, ju promoviramo ter delujemo suvereno. Tu vidiva eno od svežih poslanstev našega društva.

Tanja Rozenbergar Šega, glavna urednica
Mateja Habinc, odgovorna urednica

